

Arrest

nr. 98 977 van 15 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PEPERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partij stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2012 eveneens een beroep inhoudt tegen de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de

rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Wit-Russisch staatsburger van gemengd Wit-Russisch-Russische origine te zijn, afkomstig uit Minsk. U woonde er samen met uw echtgenote en kinderen. In de zomer van 2010 werd u actief binnen de (oppositie)beweging 'Govori Pravdu' (Spreek de Waarheid), die datzelfde jaar was opgericht door Vladimir Neklyayev. Voordien had u wel al een zekere interesse in politiek en was uw mening over politiek meer uitgesproken geworden. Hierdoor had uw dochter in 2009 problemen gekregen op school waardoor zij verplicht was geweest om haar hogere studies aan te vatten in Warschau, Polen. Op 8 augustus 2010 werd u samen met twee andere personen opgepakt door de politie in Minsk omdat jullie er pamfletten over de beweging aan het uitdelen waren. Jullie werden zonder uitleg vastgehouden in een cel op het centrale politiekantoor. Toen u protesteerde, uitleg vroeg en ermee dreigde een klacht in te dienen werd u door enkele agenten geslagen. Hierbij raakte u gewond. U werd met een ambulance naar het ziekenhuis gebracht voor verzorging. De twee andere personen die samen met u waren opgepakt werden enkele uren later vrijgelaten. Enkele dagen later diende u een klacht in bij het Parket tegen de politie. Deze klacht bleef evenwel zonder gevolg. Nadat Vladimir Neklyayev in september 2010 aan had gekondigd dat hij kandidaat zou zijn bij de presidentsverkiezingen van december 2010, begon u campagne voor hem te voeren. Ook na deze verkiezingen bleef u actief binnen de beweging. U nam ook deel aan een betoging in de nasleep van de verkiezingen. Omwille hiervan werd u ontslagen op uw werk. Op 23 of 24 juli 2011 werd u, samen met andere demonstranten, opgepakt bij een herdenking van verdwenen personen in Minsk. U werd diezelfde avond nog opnieuw vrijgelaten. Op 19 augustus 2011 kwamen agenten in burger naar uw werk, overhandigden een convocatie en namen u onmiddellijk mee naar het regionale bestuur van de politie. Men wilde van u weten waar het geld vandaan kwam voor de acties van de beweging. Toen u zei dat u geen weet had van de financiering van de beweging en zelf geen geld ontving, werd u geslagen. U werd 's avonds vrijgelaten. U dook diezelfde avond nog onder, en dit tot aan uw vertrek uit Wit-Rusland op 1 november 2011. In de periode dat u ondergedoken leefde, werd uw vrouw gebeld met de vraag waar u verbleef. Dit gebeurde eveneens bij mensen op uw werk. U verliet het land op illegale wijze en arriveerde in België op 3 november 2011. U vroeg een dag later asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal uw land van herkomst verlaten te hebben nadat u door de autoriteiten vervolgd werd omwille van uw politieke overtuigingen, en meer bepaald omwille van uw activiteiten voor de oppositiebeweging 'Spreek de Waarheid' sinds 2010. (CGVS d.d.03/08/2012, p.6-7) Voordat u lid werd van deze beweging was u nog niet politiek actief geweest, als was u er wel in geïnteresseerd. U had voor 2010 evenwel geen problemen gekend. (CGVS, p.8) Bij een eventuele terugkeer naar Wit-Rusland vreest u opgesloten te zullen worden in de gevangenis omwille van uw politieke overtuiging. (CGVS, p.6, 19)

Er dient echter geoordeeld te worden dat u er niet in slaagt uw asielrelaas aannemelijk te maken. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw activisme voor de beweging 'Spreek de Waarheid' niet aannemelijk maakt. Zo kon u niet zeggen uit welke organisatie 'Spreek de Waarheid' is ontstaan. U vervolgde daarna wel met te stellen dat 'Spreek de Waarheid' uit "een bepaalde organisatie" groeide, maar u kon niet zeggen wat voor organisatie dit was. (CGVS, p.8) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat 'Spreek de Waarheid' werd opgericht door de informatief-voorlichtende organisatie 'Beweging Vooruit', waarvan Vladimir Neklyayev reeds de voorzitter was. Verder bleek u evenmin op de hoogte te zijn van een belangrijke actie van de overheid in oktober 2010 om de werking van 'Spreek de Waarheid' te saboteren. (CGVS, p.14) Uit voormelde informatie blijkt dat in oktober 2010 de Wit-Russische autoriteiten het eerder genoemde 'Beweging Vooruit' hebben gesloten. De druk op de organisatie was toegenomen vanaf het moment dat ze 'Spreek de Waarheid' steunde en Neklyayev zich kandidaat had gesteld voor de presidentsverkiezingen in december 2010. Voorts verklaarde u uitdrukkelijk dat 'Spreek de Waarheid' één poging had gedaan om zich te laten registreren als politieke partij. Dit zou volgens u gebeurd zijn na de presidentsverkiezingen van 19 december 2010 en

voor uw vertrek uit Wit-Rusland (op 1 november 2011). (CGVS, p.13-14) Dit is in tegenspraak met voormelde informatie. Daaruit blijkt immers dat 'Spreek de Waarheid' tot op heden géén pogingen heeft ondernomen om zich te laten registreren als politieke partij. Wel zijn er twee pogingen geweest om 'Spreek de Waarheid' te laten registreren als 'Republikeinse onderzoeks-voorlichtende maatschappelijke vereniging' om het werk van 'Beweging Vooruit' voort te zetten. Dit is echter geenszins hetzelfde als een registratie als politieke partij. Zelfs indien het precieze statuut buiten beschouwing wordt gelaten, zijn uw verklaringen nog steeds in tegenstrijd met voormelde informatie. Immers, hieruit blijkt dat er in de periode tussen het moment waarop u actief werd voor 'Spreek de Waarheid' en uw vertrek uit Wit-Rusland twee mislukte registratiepogingen zijn geweest. De eerste registratieaanvraag werd bovendien ingediend vóór de presidentsverkiezingen van 2010. Ten slotte verklaarde u nog dat Vladimir Neklyayev bij de presidentsverkiezingen volgens de officiële resultaten ongeveer vier procent van de stemmen haalde. (CGVS, p.13) Uit voormelde informatie blijkt echter dat hij officieel minder dan de helft hiervan haalde. Uw gebrekkige kennis en foutieve verklaringen aangaande 'Spreek de Waarheid' ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate. U verklaarde immers dat het uw activiteiten voor deze beweging waren geweest die aan de basis van de vervolging door de Wit-Russische autoriteiten zou hebben gelegen. (CGVS, p.6-7) Indien u werkelijk ruim een jaar lang actief deelnam aan de activiteiten van 'Spreek de Waarheid' en aan de presidentscampagne van Neklyayev in 2010, mag verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van belangrijke kenmerken en de evolutie van de beweging.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u geen begin van bewijs kan neerleggen van de klacht die u zou hebben ingediend bij het Parket tegen het optreden van de politie op 8 augustus 2010. Uit uw verklaringen blijkt dat u een ontvangstbewijs van deze klacht zou hebben gekregen toen u deze klacht ging overhandigen bij het Parket. U stelde niet te weten of dit document bewaard bleef of niet. (CGVS, p.12) Dit laatste is weinig aannemelijk te noemen. Immers, het is het enige bewijs dat u had van het indienen van uw klacht, aangezien u later van het Parket geen antwoord ontving (CGVS, p.12). Van een dergelijk document mag dan ook verwacht worden dat u dit zou bewaren. De vaststelling dat u niet met zekerheid kan zeggen of voormeld document nog bestaat, ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Verder dient nog vastgesteld te worden dat uw handelingen in de periode tussen uw laatste aanhouding en uw vertrek uit uw land van herkomst bezwaarlijk te rijmen vallen met de door u verklaarde vrees voor vervolging door de autoriteiten. U verklaarde dat u in deze periode onderdook in het vakantiehuis van uw ouders en bij een vriend in de buurt van Minsk omdat u schrik had om opnieuw gearresteerd te worden door de politie en omdat u bedreigd was door politieagenten. (CGVS, p.3, 20) Echter, u legde een (vernieuwd) rijbewijs op uw naam neer dat werd uitgereikt op 27 augustus 2011. U verklaarde hierover dat u dit rijbewijs zelf ontving in Minsk bij het stedelijk bestuur voor autocontrole, dat volgens u een onderdeel is van de politie. (CGVS, p.5) Indien u werkelijk schrik had om door de politie gearresteerd te worden en daarom zelfs onderdook, is het geenszins aannemelijk dat u zich nog tot diezelfde autoriteiten zou wenden om een rijbewijs te bekomen, te meer daar u naar eigen zeggen na uw laatste aanhouding er enkel nog aan dacht om het land te ontvluchten (CGVS, p.18). Ter verklaring stelde u dat deze dienst dan wel onder het Ministerie van Binnenlandse Zaken valt, maar dat zij enkel verantwoordelijk zijn voor vervoersmiddelen. (CGVS, p.21) Dit biedt echter geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat u vrijwillig een ernstig risico zou hebben gelopen om uw rijbewijs te laten vernieuwen. Bovendien voegde u even later opnieuw toe dat u zich verstopte voor de politie maar dat u uw leven toch verder diende te zetten. (CGVS, p.21) De vraag rijst echter waarom een rijbewijs van dergelijk groot belang is dat u er een ernstig risico voor zou nemen door zich tot een politiedienst te wenden, te meer daar u zelf had aangegeven dat u in enkel nog aan een vertrek uit Wit-Rusland zou hebben gedacht. Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Wat betreft het de door u neergelegde medisch attest dat handelt over uw opname in het ziekenhuis op 8 augustus 2010, (stuk 7), en opgesteld op 17 oktober 2011, dus tevens in de periode dat u ondergedoken zou hebben geleefd, werd u gevraagd waarom u dit voor uw vlucht nog bent gaan afhalen. U verklaarde dat het was omdat u in 2011 opnieuw problemen had gekregen met de politie en dat u hun daden wilde aanklagen of om u opnieuw tot het Parket te wenden. U ontkende dat u dit attest aanvroeg met het oog op uw asielaanvraag in België. (CGVS, p.12, 20). Deze handeling en deze verklaring is echter ook moeilijk te rijmen met de al eerder aangehaalde verklaring als zou u, omwille van uw vrees, na uw laatste aanhouding enkel gedacht hebben aan uw vertrek uit Wit-Rusland.

Voorts is het weinig aannemelijk te noemen dat u (de leiding van) de beweging op geen enkel moment op de hoogte zou hebben gebracht van de door u gekende problemen. U verklaarde enkel uw eerste arrestatie te hebben besproken met de twee personen die samen met u waren opgepakt. (CGVS, p.18) Nochtans kan van een persoon die actief is voor een oppositiebeweging in Wit-Rusland verwacht worden dat hij deze beweging op de hoogte brengt van zijn problemen, zeker indien deze kaderen in de ruimere (mogelijk gerechtelijke) vervolging van de hele beweging. Gevraagd waarom u dit

niet deed, stelde u dat er vaak mensen worden opgepakt zonder dat er een proces-verbaal wordt opgesteld. (CGVS, p.18) Geconfronteerd met de vaststelling dat de door u meegemaakte feiten toch van een andere orde waren - zo werd er bijvoorbeeld tijdens uw laatste aanhouding fysiek geweld gebruikt en wilde men van u informatie over de financiering van de beweging - verklaarde u dan weer dat u "alle banden had verbroken"; schrik had om contact op te nemen omdat telefoons mogelijk afgeluisterd worden of er misschien mensen binnen de beweging voor de politie werken; en na enige tijd besloten had om het land te verlaten waardoor het geen zin meer had om nog over uw problemen te spreken. (CGVS, p.18) Dit kan niet volstaan als verklaring. Wat betreft uw vrees om contact op te nemen dient opgemerkt te worden dat dit louter vermoedens van uwentwege zijn. Bovendien kan aangenomen worden dat u eventueel ook via anonieme communicatiekanalen (bv internet of via tussenpersonen) contact had kunnen opnemen. Toen u met dit laatste geconfronteerd werd, stelde u dan weer dan uw toestand na uw laatste ondervraging door de politie zodanig was dat u enkel nog aan uw vertrek uit Wit-Rusland kon denken. (CGVS, p.18) Toen u daarop werd tegengeworpen dat u nog ruim twee maanden in het land bleef, stelde u opnieuw dat u er niet over nadacht. (CGVS, p.19) Dit is weinig aannemelijk te noemen indien u werkelijk actief was voor de beweging en u werkelijk de door u verklaarde problemen hebt gekend.

Wat betreft uw ontslag op uw werk omwille van uw deelname aan een betoging na de presidentsverkiezingen van 19 december 2010, dient opgemerkt te worden dat uit uw werkboekje blijkt dat u op 24 december 2010 op basis van een bepaling van het intern arbeidsreglement werd ontslagen. Wat deze bepaling precies inhoudt kan niet afgeleid worden. Echter, uit uw werkboekje blijkt ook dat u drie dagen later al opnieuw werk vond als hoofdingenieur. Zelfs indien u werd ontslagen omwille van uw deelname aan een betoging, kan bijgevolg niet gesteld worden dat uw ontslag voldoende zwaarwichtig was om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw verklaring als zou uw dochter niet toegelaten zijn tot het hoger onderwijs in Wit-Rusland omwille van het feit dat u zich "te veel zou hebben beziggehouden met politiek" (CGVS, p.9) dient opgemerkt te worden dat u dit element initiëel niet aanhaalt, noch in de vragenlijst van het CGVS, noch wanneer u tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd wordt of u voor 2010 problemen had gekend omdat u deelnam aan bepaalde politieke evenementen (CGVS, p.7,8). Even later verklaarde u dan weer dat de eerste problemen die u kende deze van uw dochter waren (dewelke u situeerde in de lente 2009). (CGVS, p.10) Deze inconsistentie wijst er alleszins op dat dit element in uw hoofde niet zwaarwichtig is, waardoor er, wat dit aspect betreft, geen sprake kan zijn van een gegronde vrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte, rijbewijs en diploma's bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en opleiding die door mij niet betwist worden. De politieconvocaties op uw naam d.d.12/08/2011 en 17/08/2011 tonen enkel aan dat u werd opgeroepen door de dienst ter bestrijding van zware economische misdrijven in het kader van een strafzaak. Verdere details ontbreken echter, evenals de hoedanigheid waarin u werd opgeroepen. Bijgevolg kan dit uw relaas als zou u ondervraagd zijn over de financiën van 'Spreek de Waarheid' niet op objectieve wijze staven. Hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat het hoogst merkwaardig is dat een dergelijke politieafdeling u, die enkel deelnam aan acties van 'Spreek de Waarheid' zonder verdere functie te hebben binnen de beweging, specifiek zou ondervragen over de financiering ervan. De politieconvocatie op naam van uw echtgenote – waarvan u enkel een faxkopie hebt neergelegd, zodat de echtheid van het document en de inhoud ervan niet kan worden nagegaan – toont enkel aan dat zij opgeroepen werd in de hoedanigheid van getuige. Hoewel hiervoor ruimte voorzien is, blijkt uit dit document niet of zij zich effectief heeft aangeboden, zoals u verklaarde (CGVS, p.19). Voormelde convocatie vermeldt niet de reden van de oproeping, zodat dit document niet aantoonst dat zij opgeroepen werd om ondervraagd te worden over uw verblijfplaats en deze van uw dochter. De medische attesten op uw naam (stukken 7 en 8a en b) vermelden aan dat u op 8 augustus 2010 werd opgenomen met een wonde aan de nek en letsel aan het achterhoofd ten gevolge van een klap. Zij vermelden echter niet de concrete omstandigheden waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen. Bijgevolg vermogen zij niet om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Uw werkboekje werd eerder reeds besproken. Het bevat voor het overige geen aanwijzingen voor de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 8, § 2, a), artikel 9, § 2, eerste lid, artikel 12 en artikel 13, § 3 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, op de schending van het algemeen beginsel van eerbieding van de rechten van verdediging, meer bepaald het recht in elke procedure gehoord te worden en op de schending van het recht op behoorlijk bestuur. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht “zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet”, van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

3.2.1.1. Verzoekende partij citeert de aangehaalde artikelen 8.2, a), artikel 9.2, eerste lid, artikel 12 en artikel 13.3 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005, meent dat haar rechten van verdediging zijn geschonden, meer bepaald het recht in elke procedure te worden gehoord en verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 22 november 2012 in de zaak C-277/11. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing zeer summier is, zeker wat de subsidiaire bescherming betreft. Volgens verzoekende partij wordt in de door haar aangehaalde zaak het recht om gehoord te worden steeds benadrukt. Het recht van de Europese Unie verzet er zich volgens haar tegen dat er niet zou worden overgegaan tot een (nieuw) verhoor met betrekking tot subsidiaire bescherming. Volgens verzoekende partij hadden haar eerst de gronden tot weigering van de vluchtelingenstatus bekend gemaakt moeten worden zodat zij in staat is naar behoren haar opmerkingen kenbaar te maken inzake haar verzoek om subsidiaire bescherming. Haar werd tijdens het gehoor evenwel enkel in het algemeen gevraagd haar asielrelaas te vertellen, waarna de commissaris-generaal moet toetsen aan de vluchtelingencriteria en de subsidiaire beschermings-criteria. Volgens verzoekende partij had zij een tweede gehoor moeten krijgen inzake de subsidiaire bescherming. Tijdens het gehoor werd bovendien niet dieper ingegaan op de criteria voor subsidiaire bescherming. Nergens werd onderzocht of gevraagd of zij een reëel risico loopt op ernstige schade in strijd met artikel 3 EVRM.

3.2.1.2. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8.2, a), artikel 9.2, eerste lid, artikel 12 en artikel 13.3 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, wordt opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Inzake de opgeworpen schending van artikel 8.2, a), artikel 9.2, eerste lid, artikel 12 en artikel 13.3 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15; het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de door haar aangehaalde artikelen niet omgezet werden. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze, zoals *in casu*, omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr.2.923 (c)). De verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG als middel is derhalve niet ontvankelijk.

Los van deze vaststelling wijst de Raad er nog op dat waar verzoekende partij meent dat zij een tweede maal had moeten gehoord worden en dat haar eerst de motieven inzake de asielaanvraag hadden kenbaar moeten gemaakt worden, waarbij zij zich baseert op het arrest in de zaak C-277/11 van het Europees Hof van Justitie, zij evenwel uitgaat van een verkeerde lezing van dit arrest. In dit arrest wordt

een zaak behandeld waarin een lidstaat geopteerd heeft voor twee afzonderlijke procedures, met name een procedure inzake de asielaanvraag en een procedure inzake de vraag tot subsidiaire bescherming. Het Hof oordeelde dat ook bij de procedure inzake de subsidiaire bescherming verzoekers recht gehoord te worden moet geëerbiedigd worden. In België werd evenwel gekozen voor één enkele procedure waarbij zowel de asielaanvraag als de vraag tot subsidiaire bescherming samen behandeld worden en verzoekende partij werd naar aanleiding daarvan door de commissaris-generaal opgeroepen en gehoord. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar rechten *in casu* geschonden werden. In zoverre verzoekende partij meent dat haar rechten van verdediging geschonden zijn, meer bepaald haar recht om gehoord te worden, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 23 juni 2005, nr. 146.472; RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). *In casu* blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal op 3 augustus 2012 gedurende bijna vier uur werd gehoord met de hulp van een tolk Russisch (administratief dossier, stuk 6). Derhalve heeft verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Het is de taak van verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij heeft hiertoe wel degelijk de kans gekregen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad verwijst voor het overige naar de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus verder in dit arrest.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aantoonde dat het onderzoek naar en de beslissing over haar asielverzoek niet individueel, objectief en onpartijdig zou zijn verricht en evenmin, gezien het hiernavolgende oordeel van de Raad, dat de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd in feite en in rechte. Verder blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat aan verzoekende partij schriftelijke informatie werd verstrekt over de wijze waarop een negatieve beslissing kan worden aangevochten (administratief dossier, stuk 1). Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de persoon die het gehoor afnam onvoldoende bekwaam zou zijn geweest om rekening te houden met de persoonlijke of algemene omstandigheden die een rol spelen bij het asielverzoek, met inbegrip van de culturele achtergrond en kwetsbaarheid van de asielzoeker.

3.2.2. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij omtrent het merendeel van de motieven van de bestreden beslissing niet geconfronteerd is geworden tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dat zij bijvoorbeeld niet heeft kunnen antwoorden op de bevindingen van Cedoca en evenmin op wat men afleidt uit haar werkboekje, repliceert verwerende partij met recht dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve en dat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat voor de commissaris-generaal geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebronnen bevinden zich in het administratieve dossier en verzoekende partij had gebruik makend van haar inzage recht de mogelijkheid kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Bovendien schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal de asielzoeker op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). Verder wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de commissaris-generaal de verplichting oplegt om de asielzoeker tijdens het gehoor te wijzen op tegenstrijdige verklaringen. De Raad stelt vast dat geen door verzoekende partij in het verzoekschrift opgesomde motieven van verwerende partij, waarvan verzoekende partij meent dat zij hiermee tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd, gesteund is op tegenstrijdige verklaringen die door verzoekende partij zelf werden afgelegd.

3.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij

maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.5. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat de bestreden beslissing voorbijgaat aan al wat zij wel weet over de beweging en de activiteiten waaraan zij deelnam, merkt de Raad op dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en dat de thans in de bestreden beslissing opgenomen elementen draagkrachtig zijn, omdat ze genoeglijk aantonen dat de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar voorgehouden politieke engagement en de daaruit voortvloeiende problemen niet geloofwaardig zijn.

3.2.6.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij er niet in slaagt haar activisme voor de beweging "Spreek de Waarheid" aannemelijk te maken, betoogt verzoekende partij dat zij meer gefocust was op wat zijzelf kon doen en betekenen voor de beweging en dat zij daarom niet veel inzicht heeft in de hiërarchie en de interne structuur van de organisatie. Ook kon zij daarom niet alle vragen beantwoorden tijdens het interview, zoals de vragen die te maken hadden met de problemen van de organisatie tijdens de verkiezingscampagne in 2010 en had zij daarom geen duidelijk zicht op de situatie die te maken had met de hervorming en de registratie van de beweging "Spreek de Waarheid" na de presidentsverkiezingen in 2010. Verzoekende partij wijst er bovendien op dat zij slechts een aanhanger van de beweging is, en zelf niet behoort tot de hiërarchie van de beweging. Ten slotte onderstreept verzoekende partij dat zij wel veel andere zaken wist van de beweging, zoals bijvoorbeeld welke vormen van actie er gevoerd werden.

3.2.6.2. Ten eerste meent de Raad dat vermits de beweging "Spreek de Waarheid" de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreft, het geen onredelijke verwachting is van verwerende partij dat verzoekende partij op de hoogte is van een aantal belangrijke gebeurtenissen die de beweging betroffen.

De Raad acht het dan ook volstrekt onaanvaardbaar dat verzoekende partij een dermate beperkte kennis heeft over de organisatie waardoor de beweging "Spreek de Waarheid" werd opgericht, zeker daar verzoekende partij verklaarde campagne te hebben gevoerd voor Vladimir Neklyaeve in de periode voor de presidentsverkiezingen in december 2010. Daar deze ook voorzitter was van de organisatie waardoor "Spreek de Waarheid" werd opgericht, is het dan ook nefast voor haar geloofwaardigheid dat verzoekende partij de naam van deze organisatie, namelijk "Beweging Vooruit", niet weet. Van iemand die campagne voert voor een presidentskandidaat, kan immers verwacht worden dat deze op de hoogte is van de politieke activiteiten van deze persoon, en zeker van de bewegingen waarvan deze voorzitter is. In dat licht kan bovendien eveneens worden gesteld dat het feit dat verzoekende partij niet op de

hoogte was van een belangrijke actie van de overheid in oktober 2010 om de werking van "Spreek de Waarheid" te saboteren, namelijk het intrekken van de officiële registratie van "Beweging Vooruit" (administratief dossier, stuk 14, nummer 1, Cedoca-antwoorddocument d.d. 20/09/2012 met referte bie2012-077w, p. 1-2), op zijn minst bevreemdend is. Deze gebeurtenis vond immers plaats tijdens de periode dat verzoekende partij campagne voerde voor Vladimir Neklyaeve. Bijgevolg ziet de Raad niet in hoe verzoekende partij niet op de hoogte kan zijn van het feit dat een van de bewegingen waarvan de persoon waarvoor zij campagne voert voorzitter is, gesloten wordt, zeker aangezien de kandidatuur van Vladimir Neklyaeve voor het presidentschap de directe aanleiding was voor het feit dat de druk op de "Beweging Vooruit" werd opgevoerd (administratief dossier, stuk 14, nummer 1, Cedoca-antwoorddocument d.d. 20/09/2012 met referte bie2012-077w, p. 1). Het argument van verzoekende partij dat zij slechts een aanhanger is van de beweging en dat zij meer gefocust was op wat zijzelf kon doen en betekenen, kan omwille van haar beweerdde actieve betrokkenheid bij de verkiezingscampagne van Vladimir Neklyaeve in geen geval aanvaard worden als verschoningsgrond voor de vastgestelde onwetendheden.

Betreffende de foutieve verklaringen omtrent de registratie van de beweging "Spreek de Waarheid" als politieke partij, kan het argument dat verzoekende partij slechts een aanhanger is van de beweging en dat zij meer gefocust was op wat zijzelf kon doen en betekenen, de Raad evenmin overtuigen. Tijdens het gehoor werd door verzoekende partij immers meermaals uitdrukkelijk verklaard dat de beweging "Spreek de Waarheid" gepoogd had zich te registreren als politieke partij. Desbetreffend verliep het gehoor bij het Commissariaat-generaal van 3 augustus 2012 als volgt:

"Hoe bent u lid geworden van 'spreek de waarheid'?"

Op dat moment was het onmogelijk om formeel lid te worden v deze organisatie, omdat het een publieke beweging was, eerder informeel. Daarna probeerden de organisatie zich te vestigen als een politieke partij. Maar de aanvraag vd organisatie werd geweigerd." (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/08/2012, p. 8). Later tijdens het gehoor wordt deze verklaring nog eens bevestigd:

"Goed verstaan als u zei dat 'spreek de waarheid' zich als politieke partij had willen laten registreren?"

Ja.

Hebben ze dat meer dan 1 keer geprobeerd om als partij geregistreerd te geraken?

Ik weet over 1 keer; toen ze een weigering kregen. Maar misschien waren er andere pogingen tijdens mijn afwezigheid al (...)

Die ene keer, wanneer was die poging dan?

Na de verkiezingen.

Wanneer waren de verkiezingen?

19/12/2010" (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/08/2012, p. 13-14). Daar uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoekende partij tijdens het gehoor geen enkele blijk geeft dat zij twijfelt aan het feit of de beweging "Spreek de Waarheid" zich heeft pogen te registreren als politieke partij, kan de door verwerende partij vastgestelde onjuiste verklaring geenszins vergoelijkt worden door bovenstaand argument. Ook de verwijzing van verzoekende partij in haar verzoekschrift naar het feit dat er binnen de beweging zowel personen waren die voor een omvorming naar een politieke partij waren als personen die hiertegen waren en dat ook de voorzitter van de beweging eerst stelde de beweging om te vormen naar een politieke partij en later het tegendeel verklaarde, doet aan de vaststelling dat verzoekende partij uitdrukkelijk – foutief – verklaarde dat de beweging getracht had zich te registreren als politieke partij geen afbreuk. Ook het feit dat zij andere zaken wel wist over de beweging, doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk.

3.2.7.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat Vladimir Neklyaeve bij de presidentsverkiezingen volgens de officiële resultaten ongeveer vier procent van de stemmen haalde, terwijl uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat hij officieel minder dan de helft hiervan haalde, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift, verwijzend naar een als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd Wikipedia-artikel (bijlage 8), dat de vier procent die zij aangaf het cijfer was dat werd vermeld door de exitpolls onmiddellijk na het stemmen.

3.2.7.2. De Raad oordeelt dat het argument van verzoekende partij dat de vier procent waarnaar zij verwees tijdens haar gehoor het cijfer was dat werd vermeld door de exitpolls onmiddellijk na het stemmen, een *post-factum* verklaring is die flagrant in strijd is met het beweerdde bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 augustus 2012 (administratief dossier, stuk 6, p. 13), waar uitdrukkelijk verklaard werd dat Vladimir Neklyaeve "officieel" rond de vier procent van de stemmen gekregen had. Dit onderdeel van het verhoor werd als volgt neergeschreven:

"Wat was zijn score tijdens de presidentsverkiezingen?"

Het is moeilijk te zeggen hoeveel stemmen hij reëel had, maar officieel was het rond de 4%

Deze door verwerende partij vastgestelde flagrante onjuistheid van verzoekende partij is derhalve voor geen interpretatie vatbaar. De Raad ziet verder niet in hoe de voormelde bijlage 8 bij het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat Vladimir Neklyayev 4,48 procent van de stemmen kreeg volgens de exitpolls een ander licht kan werpen op de motieven van de bestreden beslissing, gezien de hiervoor gedane vaststelling dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat de vier procent waarvan verzoekende partij spreekt betrekking heeft op de officiële resultaten.

3.2.8.1. Daar waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij geen begin van bewijs kan neerleggen van de klacht die zij zou hebben ingediend bij het parket tegen het optreden van de politie op 8 augustus 2010, beperkt verzoekende partij zich tot het herhalen van haar eerdere verklaring, namelijk dat zij het klachtformulier niet kan voorleggen. Verzoekende partij stelt dat het document zich in Wit-Rusland bevindt en dat ze geen enkele mogelijkheid heeft om het klachtformulier te bemachtigen, omwille van de huiszoeking op 22 juni 2012 waarbij verschillende documenten zijn verdwenen in verband met haar activiteiten bij de oppositie.

3.2.8.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Bovendien stelt de Raad vast dat het verweer van verzoekende partij dat ze het klachtformulier niet kan bemachtigen door de huiszoeking op 22 juni 2012, en dus aangeeft dat het klachtformulier zou zijn meegenomen tijdens deze huiszoeking, inconsistent is met datgene wat zij verklaarde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Desbetreffend wordt door verzoekende partij immers het volgende verklaard:

"Het ligt nog bij u thuis in BLR?"

Ik kan niet zeggen of het bewaard werd of niet." (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/08/2012, p. 12). Deze vaststelling bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Daarenboven merkt de Raad op dat de door verzoekende partij als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde stukken (bijlage 3 – 6) omtrent de huiszoeking van 22 juni 2012 en de in beslag neming van onroerende goederen enkel de vertalingen naar het Nederlands betreffen, doch de originele documenten niet worden bijgebracht. Enkel bijlage 5 maakt gewag van een lijst van vier in beslag genomen documenten waaronder het voormelde klachtenformulier niet is opgenomen. Zelfs indien in origineel bijgebracht, tonen deze documenten niet aan dat het bewuste klachtenformulier ingevolge de huiszoeking van 22 juni 2012 zou zijn verdwenen.

3.2.9.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij in de periode dat zij ondergedoken leefde haar vernieuwd rijbewijs zelf is gaan ophalen in Minsk bij het stedelijk bestuur voor autocontrole, een handeling die bezwaarlijk te rijmen valt met de door haar verklaarde vrees voor vervolging door de autoriteiten, oppert verzoekende partij dat zij op dat ogenblik niet officieel gezocht werd door de politie, maar onder toezicht stond van de geheime diensten. De politieafdeling waar zij haar rijbewijs ging inwisselen behoort uiteraard tot de politie maar houdt zich enkel bezig met verkeersfeiten. Daardoor had verzoekende partij dan ook geen vrees voor de medewerkers van de verkeerspolitie omdat zij niet op de hoogte waren van verzoekende partij haar situatie.

3.2.9.2. De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij een dermate groot risico neemt door haar vernieuwd rijbewijs te gaan ophalen bij het stedelijk bestuur voor autocontrole. Verzoekende partij kon immers niet met zekerheid weten of de politieafdeling waar zij haar rijbewijs ging inwisselen niet op de hoogte was van het feit dat zij gezocht werd, waardoor ze een uitermate groot risico nam. Dit geldt des te meer daar verzoekende partij bijna 2,5 maanden – van 19 augustus 2011 tot aan haar vertrek uit Wit-Rusland op 1 november 2011 – onderdook, waardoor men zou mogen verwachten dat in hoofde van verzoekende partij een grote vrees bestond dat haar naam als geseind was doorgegeven. Deze te verwachten vrees wordt nog versterkt door het feit dat, volgens haar verklaringen, in de periode dat zij ondergedoken leefde, zowel haar echtgenote als de mensen op haar werk werden gevraagd naar waar zij verbleef. Wetende dat zij nog steeds werd gezocht, ging zij niettemin zelf haar rijbewijs inwisselen bij de politieafdeling. Een dergelijk gedrag van verzoekende partij is onverenigbaar met haar voorgehouden angst en haar beweerde vlucht voor de autoriteiten.

3.2.10.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij tijdens de periode dat zij ondergedoken leefde ook een medisch attest is gaan afhalen over haar opname in het ziekenhuis op 8 augustus 2010, wat eveneens een handeling is die bezwaarlijk te rijmen valt met de door haar

verklaarde vrees voor vervolging door de autoriteiten, stelt verzoekende partij dat zij hiertoe genoodzaakt was om zo een bewijs te hebben van haar problemen en van het feit dat de politieagenten haar fysiek mishandeld hadden. Verzoekende partij dacht dat zij het land misschien nooit zou kunnen verlaten, en daarom had zij een bewijs nodig van het fysieke geweld dat tegen haar was gebruikt. Ze zag dit als haar plan B. Ze kon het medisch attest eventueel gebruiken om naar een uitgeverij te gaan en zich daar te laten interviewen om zo meer aandacht te krijgen in de media.

3.2.10.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich met dit argument beperkt tot wat zij reeds verklaarde tijdens haar gehoor (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/08/2012, p. 20). Zoals ook door verwerende partij werd vastgesteld, is deze verklaring inconsistent met de eerdere verklaring van verzoekende partij dat zij na haar aanhouding in zo'n staat verkeerde dat ze enkel dacht aan het verlaten van Wit-Rusland (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/08/2012, p. 18), waardoor de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas wederom wordt bevestigd. Gezien verzoekende partij er niet in slaagt de desbetreffende motivering te weerleggen, oordeelt de Raad dat door verwerende partij terecht werd vastgesteld dat een dergelijk gedrag van verzoekende partij onverenigbaar is met haar voorgehouden angst en haar beweerde vlucht voor de autoriteiten.

3.2.11.1. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift het feit dat zij hoopte haar probleem te kunnen oplossen met haar klacht bij de procureur aan als reden waarom zij de leiders van de beweging "Spreek de Waarheid" niet geïnformeerd heeft over de door haar gekende problemen. Ze hoopte dus op hulp van de procureur.

3.2.11.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij tijdens het gehoor als reden voor het niet inlichten van de beweging "Spreek de Waarheid" van haar problemen aangeeft dat zij hiermee niet bezig was omdat zij de beslissing had genomen het land te verlaten, waardoor het geen zin had om nog met iemand over die problemen te spreken. Desbetreffend verliep het gehoor bij het Commissariaat-generaal van 3 augustus 2012 als volgt:

"Waarom nooit de leiding op de hoogte gebracht van wat er gebeurde?"

Zulke gevallen zijn eerder de norm in BLR. Veel mensen worden aangehouden zonder protokol, uitleg over de redenen.

Maar uw laatste aanhouding was toch om ernstige redenen, en er was fysiek geweld bij?

Natuurlijk, maar ik heb alle contact verbroken, behalve met mijn naasten. En vermits ik na enige tijd een beslissing nam om het land te verlaten, had het geen zin om nog met iemand over die problemen te spreken. Bovendien zijn er verschillende mensen in onze beweging en ik denk dat er misschien mensen met de politie meewerken. In ons land is het mogelijk dat telefoons afgeluisterd worden. Daarom stopte ik ieder contact.

Maar u kan bv toch via internet, via e-mail of via tussenpersonen laten weten wat er gebeurd was, wat ze van u wilden?

Na mijn bezoek ad politie verkeerde ik in zo'n staat dat ik alleen over nadacht om het land te verlaten.

U hebt nog ruim 2 mnd in BLR verbleven, dus er zal toch wel een moment geweest zijn dat u hen kon verwittigen?

Ik dacht daar niet over na." (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/08/2012, p. 18-19)."

Dat verzoekende partij hoopte op de hulp van de procureur wordt nergens door haar aangegeven als reden voor het niet inlichten van de beweging "Spreek de Waarheid" over haar problemen. De Raad stelt dan ook vast dat de opmerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij hoopte op hulp van de procureur inconsistent is met haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Bovendien acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij gedurende het jaar dat volgde na het indienen van de klacht, tijdens hetwelk nog verschillende andere incidenten plaatsvonden, nog steeds zou hopen op de hulp van de procureur. Verzoekende partij verklaart immers nooit antwoord te hebben gekregen op haar klacht (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/08/2012, p. 12). Voor wat betreft het gebeuren op 19 augustus 2011 merkt de Raad bovendien op dat het eveneens volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekende partij de beweging waarvoor zij reeds een jaar actie voerde niet zou inlichten van het feit dat zij werd ondervraagd over de financiering van de beweging. In hoofdte van de betrokken beweging is het immers van belang te weten dat haar leden worden ondervraagd omtrent de wijze waarop zij gefinancierd wordt, daar dit rechtstreeks gevolgen voor de beweging zelf kan hebben.

3.2.12.1. Waar verwerende partij oordeelt dat het ontslag van verzoekende partij op haar werk omwille van haar deelname aan een betoging na de presidentsverkiezingen van 19 december 2010 niet voldoende zwaarwichtig is om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, daar zij reeds drie dagen later opnieuw werk vond als hoofdingenieur, legt verzoekende partij in haar

verzoekschrift uit dat zij met behulp van haar jongste dochter werd aangenomen in de firma waar deze laatste de grootste aandeelhouder is en dus druk kon uitoefenen om verzoekende partij aan te nemen.

3.2.12.2. Het feit dat verzoekende partij werd aangenomen dankzij de invloed van haar jongste dochter in de firma waar deze de grootste aandeelhouder is, doet geen afbreuk aan de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij reeds drie dagen na haar ontslag opnieuw werk vond en dit bovendien in een hoge functie, met name als hoofdingenieur. De motivering van verwerende partij dat het ontslag niet voldoende zwaarwichtig was om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie blijft dan ook onverminderd overeind.

3.2.13.1. Ook wat betreft het door verzoekende partij beweerde feit dat haar dochter niet toegelaten werd tot het hoger onderwijs in Wit-Rusland, werd door verwerende partij vastgesteld dat dit element, aangezien het initieel niet door verzoekende partij werd aangehaald, niet zwaarwichtig is in hoofde van verzoekende partij en er dus geen sprake kan zijn van een gegronde vrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Hieromtrent werpt verzoekende partij op dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort en bondig moest zijn in de uitleg van haar problemen en haar situatie. Ze dacht dan ook dat ze de kans zou krijgen bij het Commissariaat-generaal om alles goed uit te leggen, zowel van haar situatie als die van haar dochter. Toen zij evenwel tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal begon te spreken over de problemen van haar dochter, maakte de *protection officer* haar duidelijk dat dit hem niet interesseerde en dat verzoekende partij gewoon over haar eigen situatie moest vertellen. Verzoekende partij heeft dan ook in geen van beide interviews de kans gehad om de problemen van haar dochter toe te lichten.

3.2.13.2. Ten eerste wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 10). De niet-toelating van de dochter van verzoekende partij tot het hoger onderwijs in Wit-Rusland wordt hier niet door verzoekende partij vermeld (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, rubriek 3.5). Bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal wordt uitdrukkelijk aan verzoekende partij gevraagd of ze de belangrijkste gebeurtenissen heeft kunnen vermelden, waarop zij bevestigend antwoordt. Ook wordt haar gevraagd of zij nog opmerkingen heeft bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop verzoekende partij stelt geen opmerkingen te hebben (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/08/2012, p. 2). Verder tijdens het gehoor wordt aan verzoekende partij de vraag gesteld of zij voor 2010 al problemen had gehad, waarop zij ontkennend antwoordt (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/08/2012, p. 8). Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij de kans niet zou gehad hebben om de problemen van haar dochter toe te lichten, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat dit geenszins het geval was. Het verhoor op het Commissariaat-generaal verliep op navolgende wijze (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS 03/08/2012, p. 9-10):

"Was er een bepaalde gebeurtenis die u dat had doen besluiten?"

De gebeurtenis had te maken met mijn dochter. Ze was haar studies ad middelbare school aan het beëindigen, ze studeerde heel goed. In de lente v 2009 belde de schooldirectrice naar mij en nodigde mij uit om naar de school te komen. Tijdens onze afspraak zei ze tg mij dat mijn dochter met bepaalde problemen te maken kan krijgen bij het binnenraken ad univ omdat ik mij te veel politiek bezig hield.

(...)

*Ik heb u al verteld over mijn dochter, dat probleem, er ontstond inderdaad een probleem. Mijn dochter had alle testen afgelegd aan het einde vh schooljaar maar kreeg geen resultaten terug. Misschien is het niet persoonlijk mijn probleem maar wel dat van mijn dochter. Maar het is toch belangrijk voor mij. Vermits zij geen schoolcertificaat haalde, kon ze ook niet ad univ toegelaten worden. Daardoor vertrok ze naar Warschau, PL, en begon daar haar studies." Verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor dus wel degelijk de problemen van haar dochter toegelicht. Nergens uit het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* had gesteld dat dit hem niet interesseerde en dat verzoekende partij enkel over haar eigen situatie diende te vertellen. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekende partij zelf aangeeft*

dat het probleem van haar dochter niet haar eigen probleem is. De Raad besluit dan ook dat verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat dit element in hoofde van verzoekende partij niet zwaarwichtig is waardoor er geen sprake kan zijn van een gegronde vrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

3.2.14.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde onaannemelijkheid dat de dienst ter bestrijding van zware economische misdrijven verzoekende partij, die enkel deelnam aan acties van "Spreek de Waarheid", zonder verdere functie te hebben binnen deze beweging, specifiek zou ondervragen over de financiering ervan, stelt verzoekende partij dat zij tewerkgesteld was in een hogere functie. Ze kende veel zakenmensen waarmee ze samenwerkte die geld hadden en bepaalde invloed hadden in Wit-Rusland. De eenheid van economische misdaden dacht dat zij met behulp van haar contacten en kennissen die ze had verworven tijdens haar job geld kon inzamelen voor de sponsoring van de oppositie in Wit-Rusland. Ze dachten dat verzoekende partij de hoofdschakel was tussen de financiële elite en de oppositie en dat dankzij haar de oppositie gesponsord kon worden, wat het huidige regime, namelijk de dictatuur, in gevaar bracht.

3.2.14.2. De Raad oordeelt dat bovenstaande verklaring van verzoekende partij omtrent de reden waarom ze haar hebben ondervraagd over de financiering van de beweging, een loutere *post-factum* verklaring uitmaakt welke flagrant afwijkt van haar eerdere verklaringen dienaangaande. Wanneer tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aan verzoekende partij gevraagd wordt waarom men dacht dat zij meer wist over de financiën, beperkt zij zich tot het stellen dat ze dit niet weet (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 03/08/2012, p. 17). Dergelijke *post-factum* verklaring die louter gebaseerd is op veronderstellingen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en komt bovendien de geloofwaardigheid van verzoekende partij niet ten goede.

3.2.15. Verzoekende partij toont niet aan hoe de bijgebrachte algemene informatie over de beweging "Spreek de Waarheid" en de wijze van haar financiering (bijlagen 7 en 9 bij het verzoekschrift) enige afbreuk doet aan voormelde vaststellingen. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een schrijven neerlegt van de Vereniging van Belarussische Politieke Emigratie van 4 februari 2013 waarin wordt gesteld dat uit "*betrouwbare*" bronnen in Belarus blijkt dat verzoekende partij in haar land van herkomst wordt vervolgd en dat haar zaak "*in overweging*" is genomen door het Belarus Helsinki Comité oordeelt de Raad dat aan bijgebrachte stukken enkel authenticiteitswaarde kan worden verleend in de mate dat zij gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet aan de orde is. Documenten kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas doch vermogen niet een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Daarenboven worden de "*betrouwbare*" bronnen niet bij naam genoemd, wat enig controle totaal onmogelijk maakt, en is het louter "*in overweging*" nemen van de zaak van verzoekende partij door het Belarus Helsinki Comité geen bewijs dat deze zaak op waarheid berust.

3.2.16. Gelet op de flagrante onwetendheden, inconsistenties, onjuistheden, onaannemelijkheden en ontstentenis van bewijs betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas oordeelt de Raad dat aan dit relaas terecht geen geloof kan worden gehecht. Bovendien geldt voor wat betreft het ontslag van verzoekende partij op haar werk en de niet toelating van haar dochter tot het hoger onderwijs in Wit-Rusland dat deze door verzoekende partij beweerde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.18. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT